

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **J. H.**, zastoupený JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2015, č. j. 9 Af 5/2012 - 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud rozsudkem ze dne 26. 6. 2015, č. j. 9 Af 5/2012 - 71, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „GŘC“) ze dne 5. 12. 2011, č. j. 28788-9/2011-900000-302, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Praha ze dne 29. 7. 2011, č. j. 5334-16/2011-170100-11, kterým byl stěžovatel podle ust. § 50 odst. 1, 3 zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku tím, že v období od prosince 2010 do března 2011 v rozporu s čl. 13 vnitřního pokynu č. 104/2005 „Zásady provádění celního řízení při implementaci technologie EVZ“ neprovedl formální kontrolu úplnosti předložených dokladů, která měla prověřit, zda je celní prohlášení doloženo všemi potřebnými doklady a zda fakticky tvoří jeho přílohu, a to v osmi případech celních řízení vedených u Celního úřadu Mělník s deklarantem KONTE, s. r. o. Následně stěžovatel propustil do režimu volného oběhu zboží v systému e-Dovoz, aniž by se zabýval zjevnými rozdíly v druzích zboží, uvedených v tranzitních doprovodných dokladech a druzích zboží uvedených v předložených celních prohlášeních a v případech celních řízení prováděných

dne 10. 12. 2010 ani rozdílly v počtu kartonů a v hmotnosti zboží. Tím, že stěžovatel nezjišťoval a neověřoval v dostatečné míře skutečnosti rozhodné pro správné stanovení a následné vyměření celního dluhu, způsobil zkrácení cla vybíraného při dovozu zboží z Čínské lidové republiky o částku ve výši 211.493 Kč. Tím porušil základní povinnost příslušníka dodržovat služební kázeň stanovenou v ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru specifikovanou v ust. § 46 odst. 1 citovaného zákona, za což mu byl na základě ust. § 51 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.

Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že posoudil jako nedůvodnou námitku, že GŘC nepřezkoumalo zákonnost napadeného rozhodnutí v souladu s ust. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru v celém rozsahu. Podle jeho názoru se GŘC s odvolacími námitkami vypořádalo a zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumalo jak ve výroku o vině, tak i ve výroku o trestu. Posouzením zákonnosti rozhodnutí v celém rozsahu ve smyslu citovaného ustanovení je totiž třeba rozumět přezkoumání tvrzení odvolatele a toho, zda mají vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí jako celku. Tomu GŘC dostalo. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se tvrzených vad správního řízení před správním orgánem I. stupně, které stěžovatel spatřoval v porušení zásady ústnosti, rovnosti zbraní, práva na obhajobu, jakož i v tom, že příslušným služebním funkcionářem nebylo zahájeno a vedeno řízení a provedeno ústní jednání a že byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení. K uvedeným námitkám městský soud uvedl, že pouhá skutečnost, že věc v průběhu řízení převzal služebně výše postavený služební funkcionář příslušný podle čl. 11 rozkazu č. 68/2006 *„Rozsah pravomoci služebních funkcionářů jednat a rozhodovat ve věcech služebního poměru celníků (personální a kázeňská pravomoc“* (dále jen „rozkaz“) neznamena, že došlo k tvrzenému porušení práv stěžovatele a zásad řízení. Řízení o kázeňském přestupku bylo se stěžovatelem zahájeno ředitelem Celního úřadu Mělník, a teprve po zjištění okolností, které vedly k možné úvaze o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, k jehož uložení byl oprávněn ředitel Celního ředitelství Praha, bylo tímto služebním funkcionářem v řízení pokračováno. Změna v pravomoci služebního funkcionáře, k níž došlo na základě vnitřních předpisů orgánů celní správy, však automaticky nezaložila povinnost vést znovu řízení od počátku. Stěžovateli byla v řízení dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, navrhopat důkazy a nahlížet do spisu. Stěžovatel se účastnil ústního jednání, ke všem rozhodným skutečnostem se vyjádřil a výslovně uvedl, že nemá zájem doplnit dokazování, ani svou obhajobu. Městský soud vyhodnotil také jako nedůvodnou stěžovatelovu argumentaci, že prvním procesním úkonem ve věci bylo až doručení rozhodnutí o kázeňském přestupku s uložení kázeňského trestu. Naopak prvním procesním úkonem ve věci bylo již vyrozumění o zahájení řízení o kázeňském přestupku ze dne 10. 6. 2011. Podle městského soudu nedošlo ani k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Rozhodnutí vydané služebním funkcionářem v I. stupni přezkoumal generální ředitel GŘC, který byl služebním funkcionářem odlišným od toho, který rozhodoval o kázeňském přestupku stěžovatele v I. stupni (ředitel Celního ředitelství Praha), který v průběhu prvoinstančního řízení převzal věc stěžovatele k projednání od ředitele Celního úřadu Mělník. Stěžovatel v žalobě ani neuvedl konkrétní skutečnosti, z nichž porušení uvedené zásady dovozuje. Městský soud jako neopodstatněnou shledal i žalobní námitku, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a skutkový stav nemá oporu ve správním spisu. Poukázal na obsah správního spisu i obsah rozhodnutí správních

pokračování

orgánů obou stupňů a uvedl, že z nich vyplývá, že dne 8. 6. 2011 bylo provedeno inspekční šetření ve věci celních řízení deklaranta KONTE, s. r. o., o němž byl pořízen záznam. Předmětem tohoto šetření byly v osmi případech dvojice souvisejících dokumentů, a to tranzitní doprovodné doklady a k nim se vážící celní deklarace o propuštění zboží do režimu volného oběhu, jejichž porovnáním byly zjištěny rozdíly v údajích v nich obsažených. Přitom ve všech případech zboží do režimu volného oběhu propustil stěžovatel. Ve dvou případech to byl navíc stěžovatel, který elektronicky ukončoval režim tranzitu, byť nepotvrzoval příslušná tranzitní prohlášení otiskem svého osobního razítka s připojením podpisu, nýbrž použil osobní razítka jiných celníků. Městský soud poukázal i na průběh ústního jednání před správním orgánem I. stupně, z něhož vyplynulo, jakým způsobem přistupoval stěžovatel k plnění svých povinností, které byly stanoveny ve Vnitřním pokynu č. 104/2005 „*Zásady provádění celního řízení při implementaci technologie EVZ*“ (dále jen „*vnitřní pokyn č. 104/2005*“). Podle městského soudu tak správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí, k čemuž také opatřily potřebné podklady. Správní orgány dospěly i ke správnému závěru, že stěžovatel v osmi případech tím, že propustil do volného oběhu zboží, aniž provedl povinnou formální kontrolu úplnosti dokladů a správnosti údajů uvedených v celních prohlášeních, nesplnil povinnosti vyplývající zejména z čl. 13 odst. 1 písm. d) vnitřního pokynu č. 104/2005. Provedl pouze tzv. malá celní řízení podle čl. 2 písm. f) vnitřního pokynu č. 104/2005, což při ústním jednání před správním orgánem I. stupně uznal. Dále se městský soud vyslovil k námitce, že GŘC neprovedlo stěžovatelem navržené důkazy a ani se v rozhodnutí s tím nevypořádalo. Městský soud považoval za logické a vyčerpávající závěry, kterými GŘC odůvodnilo neprovedení navržených důkazů. Podle městského soudu správní orgány ani neporušily zásadu volného hodnocení důkazů, protože všechny důkazy byly hodnoceny v souladu s ust. § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru. Důkazy navržené stěžovatelem byly v napadeném rozhodnutí vypořádány s uvedením důvodů, proč je GŘC neprovedlo. Bylo tomu tak proto, že je shledalo nadbytečnými, neboť nemohly vést ke změně zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatelem v žalobě namítaná skutečnost, že mu nebyl prokázán úmysl a že tento úmysl není tvrzen ve skutkové větě výroku o vině, byla městským soudem vypořádána se závěrem, že stěžovatel věděl, jaké má povinnosti v celním řízení a že nedodržením stanoveného postupu může tyto povinnosti porušit. Přesto však stanovený pracovní postup, vyplývající z vnitřního pokynu č. 104/2005, nedodržel a nepřikládal údajům v tranzitních prohlášeních náležitý význam, neporovnával zjevné rozdíly v druhích zboží uvedeného v tranzitních doprovodných dokladech a v celních prohlášeních, na základě nichž bylo zboží propuštěno do režimu volného oběhu. Ve dvou případech nezjistil ani rozdíly v počtu kartonů a hmotnosti zboží. S poukazem na ust. § 50 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru proto městský soud dovodil, že tímto jednáním stěžovatel porušil své povinnosti úmyslně, neboť se vzhledem k odlišnému obsahu celních deklarací nemohl oprávněně spoléhat na jejich pravost a správnost. Městský soud se tedy ztotožnil se závěry GŘC a závěr o úmyslném zavinění aproboval. K další žalobní námitce, že v řízení o kázeňském přestupku nebylo zjištěno a prokázáno, že stěžovatel způsobil krácení cla a snížení příjmů České republiky a Společenství o částku ve výši 211.493 Kč, městský soud uvedl, že má ve shodě se správními orgány za prokázané, že stěžovatel znal své povinnosti, jakož i postupy, které má v celním řízení použít. Protože se však nezabýval rozdíly v druhích zboží uvedených v tranzitních doprovodných dokladech a celních prohlášeních a ve dvou případech ani rozdíly v počtu kartonů a hmotnosti zboží, došlo

v důsledku tohoto závadného jednání k tomu, že bylo do režimu volného oběhu zboží propuštěno zboží odlišné od toho, které bylo deklarováno. V důsledku toho pak vznikl rozdíl v částce cla skutečně vybíraného a cla, které mělo být správně vybráno. Městský soud přitom považoval výši této částky za řádně vyčíslenou. Městský soud tedy nepochyboval o správnosti závěrů správních orgánů, že uvedeným jednáním stěžovatel porušil služební kázeň, kterou je povinen podle ust. § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru dodržovat, neboť neplnil nestranně, řádně a svědomitě své služební povinnosti, které pro něj vyplývaly z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. K žalobní námitce, že kázeňský trest odnětí služební hodnosti je zcela nepřiměřený a neodůvodněný, městský soud vyslovil, že uvedený trest se ukládá v případě těch kázeňských přestupků, které jsou taxativně vymezeny v ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Jelikož se stěžovatel dopustil jednání, které bylo možno kvalifikovat jednak jako porušení služebního slibu, který jej zavazuje k důslednému dodržování právních i služebních předpisů a rozkazů, které stěžovatel v osmi prověřovaných případech porušil a současně bylo jeho jednání možno kvalifikovat i jako kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, a podle ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru mohl být za takové kázeňské přestupky uložen trest odnětí služební hodnosti, nepovažoval městský soud rozhodnutí správních orgánů v tomto směru za nezákonná. Argumentace stěžovatele poukazem na trestněprávní judikaturu vztahující se ke zvlášť škodlivému následku, nemohla podle městského soudu obstát, neboť zvlášť škodlivý následek v režimu zákona o služebním poměru se vztahuje ke kázeňské odpovědnosti, která se od odpovědnosti trestní liší. Podle zákona o služebním poměru není uložení kázeňského trestu limitováno rozsahem způsobené škody a závažnost kázeňského přestupku a jeho následek je věcí dokazování, z jehož výsledků lze usoudit na uložení určitého druhu kázeňského trestu. To podle městského soudu správní orgány respektovaly a uložení trestu odnětí služební hodnosti odpovídalo skutkovým zjištěním o porušení služebního slibu i o nastoupení zvlášť škodlivého následku jednáním stěžovatele. Ani tato žalobní námitka proto nebyla posouzena jako důvodná. Podle městského soudu z ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru jednoznačně plyne, že za kázeňské přestupky v něm vyjmenované se kázeňský trest odnětí služební hodnosti „ukládá“. Zákon o služebním poměru možnost volby druhu trestu u těchto kázeňských přestupků nepřipouští, naopak stanoví povinnost trest odnětí služební hodnosti uložit za podmínek v něm uvedených. Ty byly v daném případě naplněny. Městský soud poukázal i na to, že při ukládání trestu se správní orgány zabývaly také otázkou závažnosti jednání stěžovatele, jak vyžaduje ust. § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru z hlediska kritérií pro určení druhu kázeňského trestu a své závěry v tomto směru náležitě odůvodnily. Z nich je zřejmé, že závažnost jednání stěžovatele byla dána nejen opakovaným porušením služebních povinností v osmi případech, ale i způsobením zvlášť škodlivého následku. Ani v tomto bodě tedy městský soud pochybení správních orgánů neshledal. Nakonec městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že výrok rozhodnutí GŘC je nepřezkoumatelný proto, že v něm není uvedeno, že se stěžovatel dopustil kázeňského přestupku se zvlášť škodlivým následkem a porušení služebního slibu. Správní rozhodnutí v obou stupních obsahovala obligatorní náležitosti vymezené v ust. § 181 zákona o služebním poměru (řešení otázky, která byla předmětem rozhodování; ustanovení právního a služebního předpisu, podle kterých bylo rozhodnuto) a i výroková část obsahovala zákonem o služebním poměru stanovené náležitosti (popis jednání, za něž byl stěžovatel postižen; důvody uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti). Náležitostí výroku není podle městského soudu uvedení důsledku jednání

pokračování

stěžovatele, tedy zvlášť škodlivý následek, ani právní kvalifikace skutku, tedy porušení služebního slibu. GŘC doplnilo právní kvalifikaci jednání stěžovatele, další právní kvalifikací téhož skutku spjatou se závěrem o zvlášť škodlivém následku. Ten byl v řízení také prokázán, a proto městský soud nepovažoval toto doplnění na úkor kvalifikace skutku provedené správním orgánem I. stupně a jím uloženého trestu. Naopak vedlo k potvrzení správnosti úvah správního orgánu I. stupně o uložení trestu odnětí služební hodnosti vzhledem k závažnému porušení služebních povinností jednáním stěžovatele. Městský soud tedy ze shora uvedených důvodů považoval rozhodnutí GŘC za přezkoumatelné.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stížní námitky jsou v převážné míře totožné s těmi, které uplatnil v žalobě. Podle stěžovatele se městský soud vůbec nevypořádal s námitkou porušení ust. § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru v řízení o kázeňském přestupku. Podle tohoto ustanovení byl služební funkcionář povinen vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení. V tom stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Stěžovatel setrvává na tom, že zejména správní orgán I. stupně porušil povinnosti vyplývající z ust. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, jelikož GŘC přezkoumalo prvostupňové rozhodnutí o kázeňském přestupku pouze v rozsahu odvolacích námitek, ač bylo povinno přezkoumat jeho zákonnost v celém rozsahu. Stěžovatel v kasační stížnosti opětovně namítal porušení zásad ústnosti, rovnosti zbraní, práva na obhajobu i dvojinstančnosti, protože příslušný služební funkcionář, který vydal prvostupňové rozhodnutí, nezahájil a nevedl se stěžovatelem řízení o kázeňském přestupku, ani ústní jednání, ač k tomu byl podle ust. § 186 odst. 1 zákona o služebním poměru povinen. K řízení o kázeňském přestupku vedeném ředitelem Celního úřadu Mělník totiž nelze podle stěžovatele přihlížet. Příslušný služební funkcionář řízení nevedl, ústní jednání neuskutečnil a v důsledku těchto vad byly porušeny zásady a principy, na nichž řízení o kázeňském přestupku spočívá. Tuto otázku městský soud posoudil nesprávně, a jeho rozsudek je proto nezákonný. Stěžovatel v kasační stížnosti dále vytýkal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci v tom rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí, a ten, z něhož vycházely, považuje stěžovatel za rozporný se spisovým materiálem. Některé skutečnosti, jež jsou mu kladeny za vinu, nebyly vůbec zjišťovány. Tato výtky se týkala závěru správních orgánů, že v období od prosince roku 2010 do března roku 2011 neprovedl formální kontrolu úplnosti předložených dokladů. Takové skutečnosti nebyly v řízení vůbec zjištěny a zjišťovány. K takovému závěru by bylo nutno mít v řízení o kázeňském přestupku k dispozici celé spisy z celních řízení vedených za účelem propuštění zboží do volného oběhu, což nebylo splněno. Důkazním návrhům stěžovatele, které by v tomto směru dokazování v odvolacím řízení doplnily, nebylo vyhověno, a proto GŘC i správní orgán I. stupně dospěly k nesprávným a nezákonným závěrům jak ve výroku o vině, tak i o trestu. Porovnáním údajů v tranzitních doprovodných dokladech a celních prohlášeních lze sice dospět ke zjištění rozdílů, nelze však dospět k závěru, že správné jsou údaje v tranzitních dokladech, jak zcela nepodloženě a nelogicky dovodily správní orgány. Pokud přesto jejich postupy a rozhodnutí městský soud aproboval, způsobuje to nezákonnost jeho rozsudku. Stěžovatel doznává, že se nezabýval zjevnými rozdíly v druzích zboží uvedených v tranzitních doprovodných dokladech a v předložených celních prohlášeních a ve dvou případech ani rozdíly v počtu kartonů. Má však za to, že tímto jednáním mohlo dojít pouze k nedbalostnímu, nikoliv

úmyslnému porušení předpisů. Příčinou stěžovatelova pochybení bylo především nedostatečné personální obsazení celního úřadu, ale i prioritní požadavky na rychlost při celním odbavování zboží. Městský soud proto nesprávně, navíc bez řádného zdůvodnění, akceptoval závěr o spáchání kázeňského přestupku v nepřímém úmyslu. Nesprávné jsou podle stěžovatele i závěry městskému soudu vyslovené k žalobní námitce o neprovedení navržených důkazů GŘC, které svůj postup řádně neodůvodnilo. Nesprávné bylo i hodnocení, zda správní orgány respektovaly zásadu volného hodnocení důkazů, neboť důkazy nehodnotily jednotlivě a v jejich souvislostech a postupovaly jednostranně v neprospěch stěžovatele. Dále stěžovatel vyslovil nesouhlas se závěrem správních orgánů, potvrzeným městským soudem, že jeho jednáním došlo ke zkrácení cla vybíraného při dovozu zboží, čímž porušil povinnost stanovenou v ust. § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru. Stěžovatel znovu poukázal na to, že ve správním řízení nebylo zjišťováno údajné neprovedení formální kontroly úplnosti předložených dokladů. Správní orgány nedůvodně považovaly za správné údaje v tranzitních dokladech. Tento závěr je však spekulativní. Přesto navržené důkazy, které by mohly tuto skutečnost objasnit a uvedený závěr vyvrátit, nebyly ze strany GŘC provedeny. Správní orgány měly vycházet ze správnosti údajů v rozhodnutích o propuštění zboží do volného oběhu, jimiž byly vázány až do autoritativního konstatování opaku v rámci procesních postupů stanovených právními předpisy. V době rozhodování služebních funkcionářů nebylo autoritativně konstatováno, že při propuštění zboží do volného oběhu bylo na cle vyměřeno méně, žádné clo doměřeno nebylo, resp. nic takové v řízení nebylo prokázáno. Tuto stěžovatelovu argumentaci městský soud nezohlednil a nevypořádal se s ní. Městský soud se také nezabýval jeho tvrzením, že GŘC ve svém rozhodnutí vyjadřovalo úvahy ohledně nesprávného vyměření daně z přidané hodnoty, ačkoliv tyto skutečnosti nebyly v řízení o kázeňském přestupku vůbec zjišťovány. V další stížní námitce vyjádřil stěžovatel nesouhlas se závěrem městského soudu týkajícího se uloženého kázeňského trestu. I kdyby bylo prokázáno, že povinnost podle ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru porušil, je uložený kázeňský trest odnětí služební hodnosti zcela nepřiměřený, neodůvodněný, nezákonný a má fatální důsledky pro další stěžovatelův život. Ve výroku napadeného rozhodnutí nebylo také uvedeno, že by stěžovatel porušil služební slib. Přitom i tím je v něm odůvodněno způsobení zvlášť škodlivého následku. Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že tento škodlivý následek není třeba ve výroku rozhodnutí uvádět. Dále stěžovatel namítal nesprávnost závěru o zvlášť škodlivém následku, který dovodily správní orgány, aniž ho řádně odůvodnily. K tomu poukázal na trestněprávní judikaturu vztahující se ke zvlášť škodlivému následku, kterým se rozumí částka nevybraného cla nejméně v rozsahu 500.000 Kč. Tento škodlivý následek nebyl způsoben. Nesouhlas vyjádřil stěžovatel se závěry o ohrožení dobré pověsti Celní správy České republiky. Uvedený následek není obsažen ani ve výroku správních rozhodnutí, ani není zdůvodněno, v čem má ohrožení dobré pověsti spočívat. V řízení nebyl bez důvodných pochybností zjištěn a prokázán žádný negativní následek stěžovatelova nedbalostního jednání. Správní rozhodnutí vycházejí z pouhých podezření. To platí o porušení služebního slibu. Protože zvlášť škodlivý následek nebyl prokázán, nebylo možno trest odnětí služební hodnosti uložit. Nezákonnost rozhodnutí GŘC je dána také tím, že výrok o uložení kázeňského trestu je nesprávně odůvodněn povinností uložit trest odnětí služební hodnosti vždy, když nastanou okolnosti uvedené v ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru. Výklad ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, že trest odnětí služební hodnosti je nutno uložit v tam uvedených případech vždy, který je

pokračování

správním orgány i městským soudem dovozován ze zákonné dikce, že „*Kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá*“, nepovažuje stěžovatel za správný. Citované ustanovení je třeba vykládat tak, že trest nelze uložit v jiných případech, než v něm vyjmenovaných. Podle stěžovatele uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti neobstojí ani z důvodu absence úmyslu. Ten není ve výroku správního rozhodnutí obsažen a v řízení nebyl ani bez pochyb prokázán. Proto vzhledem k zásadě v pochybnostech mírněji či v pochybnostech ve prospěch, nelze trest odnětí služební hodnosti uložit. I z uvedených důvodů měla být důkladně zjišťována a dokazována subjektivní stránka jeho jednání a měly přitom být ctěny zásady trestání. Při ukládání trestu nebyly zkoumány pohnutky stěžovatele a nebyla prokázána mimořádná závažnost jeho jednání, která byla neopodstatněně nadřazena všem polehčujícím okolnostem, jako bylo výborné hodnocení stěžovatele po dobu jeho předchozí služby i skutečnost, že dříve nebyl kázeňsky trestán. Závěrem stěžovatel upozornil, že odůvodnění uloženého trestu zvláště závažným porušením služebního slibu je obsaženo teprve v rozhodnutí GŘC, aniž měl stěžovatel možnost se dříve proti takovému závěru bránit. Uvedené tvrzení současně považuje za nezdůvodněné, nepodložené, nesprávné, tudíž způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

GŘC ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovilo souhlas se závěry městského soudu, protože napadený rozsudek považuje za věcně správný. Pokud jde o podrobnější argumentaci, odkázalo na své vyjádření k žalobě. K námitce ohledně nevyslechnutí osoby, která dala podnět k zahájení řízení o kázeňském přestupku, GŘC uvedlo, že se jím má na mysli osoba navrhovatele ve smyslu ust. § 68 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nikoliv, jak dovozuje stěžovatel, osoba, která učinila „podnět“ vzešlý z vnitřní kontrolní činnosti bezpečnostního sboru. Její výslech nemůže mít jakýkoliv osobní přínos pro věc. I kdyby tento názor nebyl správný, uvedený nedostatek nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Namítal-li stěžovatel, že údaje v celním prohlášení mohly být pravdivé a naopak údaje v tranzitních dokladech nikoliv, jedná se nepřipustnou novotu ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. GŘC zdůraznilo, že je to stěžovatel, který tvrdil, že mu při propuštění zboží byl předložen doklad o původu zboží, který však svědčí o dovozu oděvů a obuvi, nikoliv kabelek. K tvrzení stěžovatele o neprokázaném úmyslu GŘC uvedlo, že pro uvedený kázeňský přestupek, který vyústil v uložení trestu odnětí služební hodnosti, postačuje i pouhá nedbalost, a proto jsou závěry o uloženém trestu správné a trest opodstatněný. Na závažnosti provinění stěžovatele by nic nezměnila ani skutečnost, že by únik na clu byl pouze vysoce pravděpodobný, jelikož i takové ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru cla a daní je nepřipustné a vysoce škodlivé. GŘC tedy považuje kasační stížnost za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou.

Pokud by totiž uznal její oprávněnost, musel by zvažovat, zda a v jakém rozsahu je možné přezkoumat napadený rozsudek meritorně.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je soudní rozhodnutí nepřezkoumatelné, není-li z jeho odůvodnění „zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy“ (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelnost je také dána, „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73) a rovněž tehdy, „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené [...]. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný a jak posoudil skutečnosti mající pro věc význam. Pokud v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na námitky a zásadní argumentaci, o kterou se žaloba opírá, má to za následek jeho nepřezkoumatelnost. Soud se tedy musí v odůvodnění rozhodnutí plně věcně vypořádat se všemi žalobními námitkami, ledaže by to bylo vzhledem k výsledku řízení nadbytečné. Obdobně i Ústavní soud zdůraznil, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování (viz nálezy ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu však, jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 „nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal“.

Ačkoliv se městský soud v napadeném rozsudku výslovně nevyjádřil k žalobní námitce, že služební funkcionář nevyslechl osobu, která dala podnět k zahájení řízení, tato absence nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Všechny žalobní body týkající se vad správního řízení (zásada ústnosti, rovnosti zbraní, dvojinstančnosti, práva na obhajobu a provedení řízení služebním funkcionářem, který nebyl k rozhodnutí příslušný či rozsahu přezkumu v odvolacím řízení, jakož i neprovedení navržených důkazů a nerespektování zásady volného hodnocení důkazů) byly řádně vypořádány. Městský soud zhodnotil celý průběh řízení před správními orgány obou stupňů a v jejich postupu neshledal žádnou vadu, která by zakládala nezákonnost rozhodnutí GŘC a správního orgánu I. stupně. Ani neprovedení výsledku osoby, která dala podnět k zahájení kázeňského řízení, tedy zjevně nepovažoval za vadu, která by působila nezákonnost správních rozhodnutí, i když tento závěr výslovně neuvedl. V této souvislosti lze poukázat na nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (bod 68), v němž Ústavní soud uvedl, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora

pokračování

správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ Obdobné i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, vyslovil, že „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoícím v rozporu se zásadou efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“

I pokud by byl rozsudek městského soudu zrušen pouze pro nevypořádání námitky týkající se nevyslechnutí osoby podávající podnět k zahájení řízení o kázeňském přestupku, jednalo by se o přepjatý právní formalismus. Tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost závěrů správních orgánů. Výše uvedené Nejvyšší správní soud dovozuje z toho, že byl sepsán o provedeném inspekčním šetření dne 8. 6. 2011 záznam Celním ředitelstvím Praha, odd. 10 - Inspekce a vnitřní kontroly, č. j. 5334-8/2011-170100-10, v němž bylo podrobně popsáno, jaká šetření byla provedena, tj. jaká byla inspekční zjištění s uvedením vnitřních předpisů a aktů řízení, které stěžovatel svým jednáním porušil. Uvedený záznam byl postoupen Celnímu úřadu Mělník, jehož byl stěžovatel příslušníkem, k dalšímu využití. Na základě výsledku tohoto inspekčního šetření Celní úřad Mělník zahájil dne 10. 6. 2011 řízení o kázeňském přestupku. S ohledem na skutečnost, že inspekční záznam ze dne 8. 6. 2011 obsahoval výsledky inspekčního šetření a byl od počátku řízení součástí správního spisu, nemohla skutečnost, že osoba podávající tuto zprávu nebyla vyslechnuta, způsobit nezákonnost řízení o kázeňském přestupku. Tato osoba by totiž nemohla uvést podrobnější skutečnosti, než ty, které byly obsaženy v inspekčním záznamu. Pouze by reprodukovala ta zjištění, která byla zachycena v jejím písemném záznamu.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížními námitkami, které se vztahovaly k vadám správního řízení. Stěžovatelovy námitky, že byla porušena zásada ústnosti, práva na obhajobu, nebyl respektován princip „rovnosti zbraní“ a došlo k porušení zásady dvojinstančnosti, posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodné. Správní řízení bylo zahájeno dne 10. 6. 2011 a stěžovatel byl se zahájením řízení o kázeňském přestupku řádně seznámen. V průběhu správního řízení se zúčastnil všech ústních jednání, o kterých byly sepsány protokoly obsahující i vyjádření stěžovatele ke skutku, který mu byl kladen za vinu i k provedeným důkazům. Stěžovatel měl také možnost nahlížet do správního spisu, a činit si z něj výpisy. Tohoto práva také opakovaně využil.

Opodstatněnost uvedených stížních námitok dovozuje stěžovatel z toho, že správní řízení nebylo zahájeno příslušným služebním funkcionářem, který následně řízení vedl a dokončil. Řízení o kázeňském přestupku bylo na základě inspekčního záznamu zahájeno ředitelem Celního úřadu Mělník, neboť právě jeho příslušníkem byl stěžovatel. Teprve v průběhu správního řízení dospěl ředitel Celního úřadu Mělník k závěru, že se jedná o kázeňský přestupek spočívající v porušení povinnosti dodržovat služební kázeň

odůvodňující uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Jelikož v souladu s rozkazem nebyl k uložení takového trestu oprávněn, postoupil věc ve smyslu ust. § 175 odst. 4 zákona o služebním poměru k rozhodnutí služebnímu funkcionáři oprávněnému podle rozkazu k uložení tohoto kázeňského trestu. Tímto služebním funkcionářem byl ředitel Celního ředitelství Praha. S výsledky a závěry, k nimž dospěl ředitel Celního úřadu Mělník na základě provedeného řízení, byl stěžovatel dne 28. 6. 2011 seznámen a věc poté byla postoupena příslušnému služebnímu funkcionáři, který ve věci rozhodl. Uvedený postup byl v souladu s vnitřními předpisy, které rozdělovaly kázeňskou pravomoc mezi funkcionáře celního úřadu a celního ředitelství podle závažnosti ukládaných trestů za jednotlivé kázeňské přestupky. Stěžovatel tedy nedůvodně namítal, že ředitel Celního úřadu Mělník nebyl příslušným služebním funkcionářem. Ten pouze neměl kázeňskou pravomoc k uložení trestu odnětí služební hodnosti.

Nedůvodná je podle Nejvyššího správního soudu i námitka porušení zásady dvojinstančnosti. Podle této zásady rozhoduje o oprávněném prostředku podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nadřízený správní orgán. Tato zásada byla v daném případě respektována, když poté, co ve věci rozhodl ředitel Celního ředitelství Praha jako správní orgán I. stupně, rozhodlo o odvolání stěžovatele GŘC v souladu s ust. § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru. Stěžovatelovo tvrzení, že neměl možnost uplatnit svoji obranu ke zjištění učiněným v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, a proto ji uvedl až v odvolacím řízení, nemá oporu v obsahu správního spisu. V době od 17. 6. do 27. 6. 2011 se konala ústní jednání, kterých se stěžovatel zúčastnil a v jejich průběhu měl možnost se ke všemu, co mu bylo kladeno za vinu, vyjádřit. V závěru ústního jednání dne 27. 6. 2011 uvedl, že k věci nechce nic dalšího doplnit, ani navrhnout další důkazy. Současně byl seznámen s tím, že vzhledem k závažnosti kázeňského přestupku bude věc předložena služebnímu funkcionáři s kázeňskou pravomocí udělit trest odnětí služební hodnosti. Proto je stěžovatelova námitka, že neměl možnost všechny své námitky uplatnit před správním orgánem I. stupně, nedůvodná.

Správně byly městským soudem posouzeny i další žalobní námitky vztahující se k vadám správního řízení spočívající jednak v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu nezbytném pro rozhodnutí a jednak v tom, že GŘC nepřezkoumalo napadené rozhodnutí v celém rozsahu podle ust. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru. Všechny rozhodné skutečnosti pro závěr o porušení čl. 13 vnitřního pokynu č. 104/2005 stěžovatelem byly předmětem zjišťování v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně a k jednotlivým osmi šetřeným případům, v nichž stěžovatel neprovedl formální kontrolu úplnosti předložených dokladů a správnosti údajů v celním prohlášení se stěžovatel také vyjádřil a potvrdil, že požadované, a pro propuštění zboží do režimu volného oběhu relevantní, skutečnosti neprověřoval. Proto skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně k tomu, aby správní orgán I. stupně splnil povinnost vyplývající z ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, „*zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí...*“.

V rámci této námitky stěžovatel vytýkal, že správní orgány vycházely z předpokladu správnosti údajů v tranzitních doprovodných dokladech, ačkoliv se jednalo o závěr spekulativní. Ani tato námitka nemůže podle Nejvyššího správního soudu obstát. Stěžovatel již v řízení před správním orgánem I. stupně výslovně potvrdil, že u tranzitních

pokračování

deklarací kontroloval pouze některé údaje a nepostupoval podle čl. 13 vnitřního pokynu č. 104/2005. Stěžovatel tak neprováděl řádnou kontrolu dokladů, k níž byl povinen. Pouze fyzickou kontrolou zboží před jeho propuštěním do režimu volného oběhu bylo možno ověřit správnost údajů v dokladech, na základě nichž bylo zboží propuštěno do volného oběhu. Právě v důsledku porušení povinností stěžovatele nebyla provedena fyzická kontrola zboží před jeho propuštěním do volného oběhu a provedeno velké celní řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že by GŘC nepřezkoumalo napadené rozhodnutí v celém rozsahu v souladu s ust. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru. Podle ust. § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonost přezkoumává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonost nebo správnost napadeného rozhodnutí. Pokud stěžovatel namítal, že GŘC mělo přezkoumat napadené správní rozhodnutí nad rámec odvolacích námitek, konstatuje Nejvyšší správní soud, že podle citovaného ustanovení přezkoumává odvolací orgán v celém rozsahu zákonost napadeného rozhodnutí. Zákoností se rozumí soulad rozhodnutí s právními předpisy. Při přezkumu zákonosti není odvolací orgán vázán odvolacími námitkami. V daném případě GŘC přezkoumalo zákonost napadeného rozhodnutí v plném rozsahu. Ostatně ani stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, kterou se GŘC nezabývalo.

Stejně tak je nedůvodná i další stížní námitka o neprovedení navržených důkazů v odvolacím řízení a porušení zásady volného hodnocení důkazů. GŘC jako odvolací orgán nebylo vázáno důkazními návrhy, ale bylo povinno na ně reagovat, což také učinilo, když odůvodnilo, proč doplnění dokazování nepovažuje za potřebné a proč nemůže na zjištěném skutkovém stavu ve prospěch stěžovatele nic změnit. Z rozhodnutí GŘC není ani zjevné, že by nebyla respektována zásada volného hodnocení důkazů, vyplývající z ust. § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru.

Nejvyšší správní soud se zabýval i dalšími stížními námitkami, které se týkaly nesprávného posouzení naplnění znaků kázeňského přestupku, především jeho subjektivní stránky, a stanovení kázeňského trestu. Ani v tomto směru však neshledal, že by se městský soud ve svých závěrech dopustil takových pochybení, která by zakládala nezákonnost jeho rozsudku.

Zákon o služebním poměru, pokud jde o kázeňské přestupky, vyžaduje zavinění. Při ukládání kázeňského trestu se podle ust. § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru přihlíží mimo jiné k míře zavinění. Z hlediska kvalifikace určitého jednání porušujícího služební povinnost jako kázeňského přestupku, je tedy třeba, aby se jednalo o jednání zaviněné, bez ohledu na konkrétní formu zavinění v podobě úmyslu či nedbalosti. Forma zavinění je pak rozhodná při úvaze o určení druhu trestu, který je za kázeňský přestupek ukládán. Stěžovatel opakovaně při ústních jednáních před správním orgánem I. stupně potvrdil, že nepostupoval tak, jak mu vnitřní pokyn č. 104/2005 v čl. 13 ukládal a údaje, které byl povinen kontrolovat, řádně nekontroloval. Přitom byl s rozsahem svých povinností, jejichž porušení mu bylo kladeno za vinu, seznámen. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem v jeho závěrech ve vztahu k zavinění stěžovatele. Podle

Nejvyššího správního soudu právní úprava ani nevyžaduje, aby součástí výroku o vině byla i forma zavinění, jak tvrdil stěžovatel.

Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že prokázaným porušením služebních povinností došlo k porušení služební slibu, podle něhož je povinen stěžovatel nestranně, řádně a svědomitě plnit služební povinnosti příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Proto podle Nejvyššího správního soudu ve smyslu ust. § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru nepřicházelo v úvahu uložení jiného trestu, než trestu odnětí služební hodnosti. Zákon o služebním poměru totiž neumožňuje v případě kázeňských přestupků vyjmenovaných v citovaném ustanovení uložit jiný trest než odnětí služební hodnosti. Závěry městského soudu, pokud jde o posouzení subjektivní stránky kázeňského přestupku, i pokud jde o druh trestu, který byl za kázeňský přestupek uložen, jsou tedy správné.

Stěžovatel také namítal, že závěr správních orgánů, že jeho jednáním došlo ke snížení příjmů České republiky spočívajícím ve zkrácení cla vybíraného při dovozu o částku 211.493 Kč, nelze zohlednit při právní kvalifikaci kázeňského přestupku. Nejvyšší správní soud i tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou, protože byl-li údaj o výši zkrácení cla jako následku závadného jednání uveden ve skutkové větě, neznamená to samo o sobě, že byl hodnocen v rámci zvolené právní kvalifikace skutku, neboť pro ni nebyl tento způsobený následek podstatný. Nebyl totiž znakem skutkové podstaty stěžovatelova kázeňského přestupku.

GŘC na základě správných skutkových zjištění správního orgánu I. stupně dovodil, že jednání stěžovatele vykazuje i znaky kázeňského přestupku se zvlášť škodlivým následkem. To bylo důvodem pro jeho další úvahy, jelikož v případě uvedené právní kvalifikace skutku zvlášť škodlivý následek naopak znakem skutkové podstaty je. Danou právní kvalifikaci skutku bez současného závěru o zvlášť škodlivém následku stěžovatelova jednání by nebylo možno vyslovit. Nutno však zdůraznit, že tato další právní kvalifikace byla bez právního významu k dosavadním závěrům o vině a trestu. Veškerou argumentaci stěžovatele v kasační stížnosti týkající se nesprávného posouzení zvlášť škodlivého následku, jak v rozhodnutí GŘC, tak v rozsudku městského soudu, Nejvyšší správní soud považuje ve své podstatě za nadbytečnou.

Vyjádril-li stěžovatel výhrady také k tomu, že se GŘC zabývalo úvahami o nesprávném vyměření daně z přidané hodnoty, ač skutečnosti týkající se této daně nebyly ve správním řízení zjišťovány, je tato námitka neopodstatněná. Závěr vztahující se k dani z přidané hodnoty uvedlo GŘC v návaznosti na prokázanou skutečnost, že v důsledku jednání stěžovatele došlo ke zkrácení cla, což správní orgány obou stupňů posoudily jako zvlášť závažný následek jednání stěžovatele. Z uvedeného pak GŘC dovodilo, že v důsledku nesprávného vyměření cla došlo i ke stanovení nesprávného základu daně z přidané hodnoty, s čímž souvisí i nižší vyměření této daně. Tato úvaha byla vyslovena výlučně v návaznosti na právní posouzení těch skutečností, jež vyšly v řízení najevo. Nejvyšší správní soud plně souhlasí se závěry městského soudu a plně je ve vztahu ke všem námitkám přebírá.

pokračování

Ze všech výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud opodstatněným žádný z uplatněných stížných důvodů, a proto v souladu s ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s., bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ust. § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., kasační stížnost zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a GŘC žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu